

„LE AZ ÁLARCCAL!”

Faraghó Gábor közellátásügyi miniszter nyilatkozata

»Le az álarccal« címmel a »Szabad Nép« egyik névtelen cikkírója azzal a nyilatkozattal foglalkozik, amelyet a fegyverszüneti egyezményrel kapcsolatban a »Világ«-nak adtam.

Miniszterségem ideje alatt már nem egy ízben támadtak engem ellenfeleim. Mint fegyelmezett ember — akit a sors és az illetékesek bizalma odaállított a magyar élet egyik fontos posztjára — mindenkor leráztam magamról a nem építő kritikát és egy ízben sem válaszoltam, mégpedig annál az egyszerű oknál fogva, mivel támadási stílusukban képtelen voltam a jószándékú segíteniakarást felfedezni.

A támadás ezúttal is felmentene a polémiától, ha nem lennének magasabbrendű nemzetiségi szempontok, amelyek fontosabbak, mint az egyéni ízlés. Ezek a szempontok kötelességemmé teszik, hogy egyszerűen válaszoljak a keserű epével megírt sajtótámadásra.

Az említett cikk írója a deportált zsidóság fájdalmas tragédiájának leple mögül küldözgeti felém nyilait, idézi nyilatkozatomat, amely szerint »a zsidók deportálásában nem egyszer gyalázatos eszközökkel közreműködő csendőrségnek felügyelőjével szemben sem a nyilasok, sem a németek nem lehettek bizalmatlanok«, majd megállapítja, hogy »az a cinizmus, ahogy azt Faraghó elmondja, túltesz még a nácik undorító cinizmusán is«.

Ez a kitétel durva, jellemző a cikkíró hiányos tárgyi felkészültségére is, ahogyan nagyhorderejű és felelősségteljes kérdésekkel szemben állást foglal.

A cikkíró úrnak ugyanis

Ne játsszunk frivol játékot a hazai zsidóság fájdalmának és jogos elkeseredésének tragikus roncjai fölött.

Allítom, hogy a zsidóság kihurcolását magyar politikai vagy katonai tényező megakadályozni nem bírta volna, mint ahogy nem sikerült azt megakadályozni sehol Európában, ahol az SS-haramiak lábukat megvetették.

Honvédtiszt voltam, csendőrzubbonyt sohasem viseltem és mint felügyelőnek: hatásköröm pontosan meg volt határozva. Férfiasan megvallom, hogy a deportálásokat megakadályozni nem tudtam, de azért nap mint nap jönnek fel hozzám az Auschwitz-ból visszatért meggyötört arcú asszonyok, férfiak, akik hálától csillogó szemmel köszönik meg azt, amit én, mint a csendőrség felügyelője tettem értük, a különböző rendelkezések, a munkatábor, a csillagviselés és a gettó elől való mentesítés terén egészen a deportálásig, amelynél az én befolyásom természetesen már alig érvényesülhetett.

Manapság nagy divat a zsidómentésre, a zsidók bujtatására hivatkozni. Ezt én nem tartom ízlésesnek, mert a bajjutott embertársainkon való segítség emberi kötelesség, amely isteni eredetű tanokban van már jó néhány ezer éve kodifikálva. Ha mégis ilyen »érdemekre« hivatkozom, azt a cikk váltotta ki belőlem.

A cikk azután megkockáztatja még a következő állítást is: »A fegyverszünet kérésének gyakorlati jelentősége aligha volt.«

A Szabad Nép-nek ez a kitétele nélkülözi a tárgyi igazságot, de azt egyben a magyar népnek, a nemzetiségünknek is.

a cikkíró hiányos tárgyi felkészültségére is, ahogyan nagyhorderejű és felelősségteljes kérdésekkel szemben állást foglal.

A cikkíró úrnak ugyanis ismernie kellene a közigazgatási és rendészeti törvényeket. Tudnia kellene, milyen hatáskörrel, illetve jogkörrel volt a csendőrség felügyelője felruházva. Én, mint erre illetékes, közlöm, hogy a honvédelmi miniszter »Szervi határozványok a magyar királyi csendőrség felügyelője számára« címmel külön füzetben szabályozta a felügyelő hatáskörét. E rendelkezések szerint a »csendőrség felügyelőjének feladata a kiképzés, a fegyelem kezelése és a bírói illetékeség.« A csendőrség alkalmazására, felhasználására semmiféle befolyása nincsen.

A csendőrség — mint belbiztonsági szerv — kizárólag a belügyminiszter alá volt rendelve, a felügyelő viszont mint honvédtiszt, a honvédelmi miniszternek volt a közege.

A zsidók deportálását a belügyminiszter, illetőleg Bakó és Endre László belügyi államtitkárok végezték.

Tehát a végrehajtó eszköz ugyan a csendőrség volt, de a felügyelőnek — sajátságos helyzeténél fogva — még a rendelkezés végrehajtására sem volt befolyása, még kevésbé annak megakadályozására. Az idevonatkozó rendelkezéseket még csak be sem mutatták a felügyelőnek.

Bármennyire népszerűtlen ma a megállapítás, mégis leszögezem, — mert igaz — hogy a volt kormányzó is több ízben gátat kívánt vetni a zsidóság kihurcolása elé, de, sajnos, ezek a szándékok csődöt mondtak a németeknek és az ő magyarországi cinkosaiknak államfői jogköröket is túlszárnyaló hatalmán.

aligha volt.«
A *Szabad Nép*-nek ez a kitétele nélkül ülözi a tárgyi igazságot, de azt egyben a magyar népnek, a nemzeti szerveknek eszményének is.

Természetes, hogy a felszabaldult magyar néptől a kritika jogát senki el nem vitathatja, de ugyanakkor senki nem engedheti meg magának a »*Világ*«-ban nyilvánosságot kapott tények után, hogy ilyen mondatot vehessen a tollára: »Faraghó Gábor a németek megtévesztésére gyilkoltatta le csendőreivel a deportáltak százazzeit stb.«

Méltatlan ez a harcmodor.

*

Kaptuk és az újságírás etikai törvénye szerint köteleseknek éreztük magunkat, hogy ennek a nyilatkozatnak nyilvánosságot adjunk.

A Világ szerkesztősege

Az első magyar kisvígjáték

KI HITTE

Mindenki benne van! Optimista film
Mály Gerő, Komlós Vilmos.

Corvin - Híradó - Kan